

מינוס מינוס

מעללי הרוחות

כשהתברר שבגרמניה אפשר לעשות כסף, ירד בוקי מאירי, בנו של מנהל חמי טבריה, לגרמניה, כדי לעשות אותו קצת עכשיו, כשהתברר שבארץ עושים כסף, מס רטים על המלחמה, חוזר בוקי מאירי ארצה, כדי לעבוד בסרט ולמצוא לו בחורה ישר-

המודה האחרונה, בזמן האחרון, היא ההעלות רוחות של מתים. לכן החליטו שני עיתונאים וריוזים מידיעות אחרונות שאין עסק יותר משתלם, בזמן האחרון, מאשר למכור לוחות, שבעזרתם מעלים את המתים.

הם הכינו את הלוחות, עם הצייר ג'קי ג'קסון, הוציאו אותם לשוק, וכבר בשבוע הראשון התנפלו עליהם מאה וחמישים אורז-חיים מעלירוחות וקנו אותם.

בין הקונים היו הרבה זכניות, כמה דוקטורים, ובעיקר אחוז גבוה של דתיים. כוסות הם לא מוכרים. זה יש לאנשים בבית. בדרך כלל התקבלו הלוחות הללו בשביעות רצון מרובה. הם עשויים לפי המתכונת הנמכרת בחוף לארץ, והם כבר הוכיחו את עצמם.

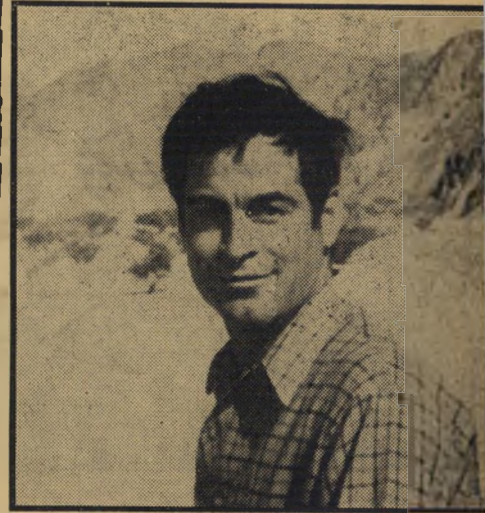
רק פעם אחת צילצל לסוכנות גבר מבוגר, ואמר שהוא יושב עם אשתו ועם הילד, והרוח לא באה. אולי הלוח לא בסדר. בעל הסוכן נות אמר לו שיוציא את הילד מהחדר, ואם הרוח תמשיך לא לבוא, שיציל שוב. הוא לא צילצל. נראה שהרוח באה.

שני העיתונאים, שהכינו את הלוחות, מבקשים אמנם לשמור על צילום שמם הטוב, אבל הם מוכנים לספר, בעילום שם, שאנשים פרימיטיביים מעלים בדרך כלל רוחות פרימיטיביות, ואל אנשים אינטליגנטיים באות רוחות יותר אינטליגנטיות.

יודע להם שעד היום הספיקו להעלות את הרוחות של משה שרת, תלמי העשירי, שהיה הסבא של קליאופטרה, נפוליאון, בכור שיטריה, יצחק רוז, מנהל יריד המיזרח, וה' משורר שאול טשרניחובסקי, שציטט שיר שלא פורסם עדיין בשום מקום.

במקום אחד הצליחו להעלות אפילו את רוחה של שושנה פריגלמן, שסיפרה מי רצח אותה, ושהיא אוהבת אותו עד היום הזה. היא טענה כל הזמן שקר לה, וביקשה שיחזירו אותה אל המתים. החזירו אותה.

לפעמים אפשר גם להעלות אנשים חיים בזמן שהם ישנים. אבל שני העיתונאים, שהתמחו בעניין, לא ממליצים על זה. הישנים בדרך-כלל מבולבלים מאוד ולא ברורים. מוטב להתעסק עם מתים בלבד.

בוקי מאירי

שושנה מירון

מחלקת הפסיכיאטריה

האם נכון ש...

* מפיך ישראלי, שמכר את חלקו בסרט ישראלי לחברת "נבע", הפסיד לא רק את הסרט שלו, אלא גם את אשתו, שהתאהבה בחשמלאי של הסרט? * שנחם רוז התאהב, הפעם בי רצינות, בקריינית הרדיו זוהר אוריון, המחלפה בימים אלה את רבקה מי-כאלי בתוכנית לעקרתי-הבית?

נוסף לזה היא כנראה האשה היחידה בעולם שעבדה בתור מנהלתי-יצור של סרטים. אומרים שהיא עובדת שמונה-עשרה שעות ביממה, אבל היא אומרת על עצמה: "אני לא אמביציוזית ולא קרייריסטית. אני טיפוס שקט, שלא אוהב צרות בחיים. אני כלייך לא אוהבת צרות, שהנה, למשל, אף פעם לא רבתי עם בעלי במשך כל שנות נשואינו. אפילו כשהתגרשתי ממנו לא רבנו".

לפני שלוש שנים עוררה לביאה הון תימהון גדול, כשהתגרשה בשקט רב, בלי סיפורים, בלי דיבורים ובלי ריכלויות, מבעלה, הפסיכולוג יצחק הון.

השבוע היא מחכה בשקט, בלי ריכלויות, בלי דיבורים ובלי סיפורים, לידדה ז'אן פול - רופא-פסיכיאטר ממדגסקר.

בדרך כלל לא נוהגת לביאה לעשות דבר רים בשקט. היא אחת הנשים הדינאמיות ביותר במדינה, וכל מה שהיא עושה זוכה להדים רבים.

היא האשה היחידה בארץ המנהלת סוכנות לשחקנים. יש לה חמישים שחקנים, והיא מפיצה אותם בסרטים ובמחזות ישראליים.

היא התגרשה, אבל החליטה להישאר בי-מיקצוע. וכך היא פגשה, לפני שנה, בי-מסיבה בתל-אביב, את הפסיכיאטר הדוקטור ד'ארפול. הם היו יחד במשך ארבעה חודשים, עד לי-אחר המלחמה, אבל הם המשיכו לאהוב ול-זכות לפגישה חדשה.

"הוא אדם מעניין מאוד", היא מספרת עליו, "הוא דוקטור לפסיכיאטריה, והוא גם נהג מירוצי-מכוניות, וגם נגן ג'אז". וזאת לומר לנו אלא לחכות ולראות אם כל מה שהיא מספרת עליו זה באמת נכון.

והסורים ירו עליו באחת התקריות על ה-כינרת, ובינתיים הוא הציג לה, מלבד נשוי-אין, גם לבלות איתו כמה לילות ולבוא אחריו לגרמניה.

היא קיבלה את שתי ההצעות, והחלה לה-כין פספורט. אבל כעבור שלושה ימים ראו אותו כבר מסתובב ומציע הצעות נשוי-אין לנערות אחרות. מה קרה?

"הוא נמאס עלי", היא מספרת, "החלטתי שהוא לא בשבילי, וביקשתי אותו שיעזוב אותי".

"אני עזבתי אותה", הוא מספר, "כי התי-ברר לי שהיא מתעסקת עם כל הצוות של הסרט. לא ידעתי כלום, עד שהחברה שלה שאלה אותי מה אני עושה עם שושנה עד חמש בבוקר. אני ידעתי שכל לילה אני נותן לה ללכת כשעה שתיים, או אפילו לפני זה, והבנתי שהיא בוגדת בי. ביררתי את זה, וגיליתי שהיא יוצאת עם אריק ריכנר, זה שנשוי לרקדנית בלהקת בת-שבע וגם עם עוזי-הבמאי".

הוא החליט לא להציע לה יותר להת-חתן איתו, ושזה לא יעבור לה בשקט.

כדי שזה לא יעבור לה בשקט, הוא עורך לה כל יום סקנדלים רועשים. הוא נכנס לחזרה באמצע הלילה, ודורש ממנה שתח-זיר לו את החמישים לירות שהיא היכת לו.

ובינתיים, תוך כדי כך, הוא ממשיך ל-חפש.

אישה העבודה

ההופעה של הארי קיבר וקורה קלוד בכאליף היא הופעה מיוחדת בי-מינה. הם קוראים לה הופעת ריקוד, אבל הקהל שבא לראות אותם, ובעלי המועדון, קוראים לזה תצוגת אקטים מיניים. להופעה שלהם יש כוריאוגרפיה וגם גר-

שנים, ולא מתרגשים מדברים כאלה. הם לא מתרגשים, אבל האחרים כן. בי-לבנון, למשל, לא נתנו להם להופיע. טענו שזה גס מדי. הארי לא חושב שזה גס: "מה שאנחנו עושים על הבמה", הוא אומר, "זה החיים. מי שחושב שאנחנו לא נורמל-ליים, הוא בעצמו לא נורמלי. הוא לא מכיר את החיים".

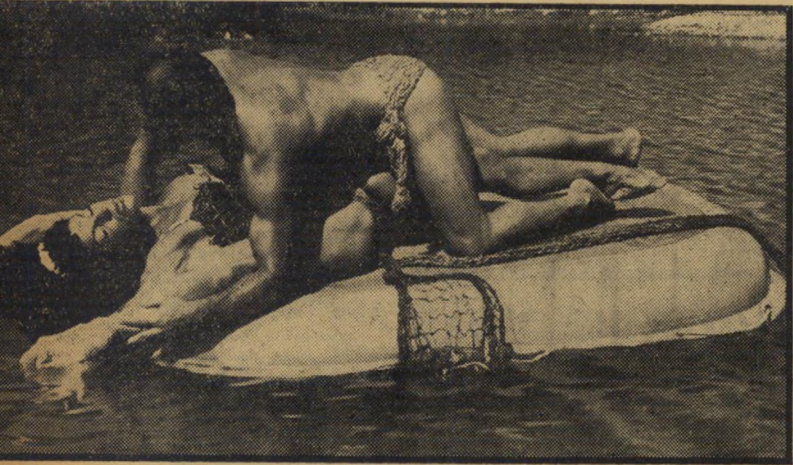
הוא מודה שהעבודה שלו היא לא רק עבודה, אלא יש בה גם תענוג. "מה שגורם לי תענוג", הוא אומר, "זה לראות את ה-תגובות של האנשים שרואים את זה. בדרך כלל הם מתפלאים, כי בחיים הרי אין גבר, שיש לו כל כך הרבה כוח, כמו לי על ה-במה. אחרי ההופעה באים אלינו כל מיני פסיכופאטים, ומראים לנו תמונות פורנו-גרפיות. האנשים הפרימיטיביים מודעזעים מזה. האנשים האינטליגנטיים לא מתרגשים. הגשים לפעמים צוחקות נורא".

הם התחילו את הקריירה שלהם בתור אקרובטים, ורק אחרי-כך עברו למין. למרות כל זה עדיין אין להם ילדים. "יש לנו זמן", הוא אומר, "בינתיים, כדי לשמור על כוח, הוא לא

אלית, שתרד אחריו לגרמניה כשיגמור כאן את עסקיו.

הוא הגיע ארצה עם מרצדס ומיבטא גרי-מני, והחל להציע הצעות נשואין לכל מי שנזדמנה בדרכו, כי אין לו הרבה זמן. עד שהוא פגש את שושנה מירון, האחראית על הציוד בסרט המתרה טיראן.

כיוון שהוא היה העוזר למנהל הסרט, והיא האחראית על הציוד, היה כאן בהחלט מקום ליחסים הדוקים בין השניים. הוא הציע לה הצעת נשואין, סיפר לה שהוא גרוש ואב לילד, ושהוא כמעט-עשיר-מאוד, וניהל פעם את מועדון מינוס מאתיים ושש,

הארי וקורה

ש. הנושא הוא סיפור של דיב עזיר ויפה, שדג דגים במים, עד שהוא דג משם דג גיבול שדומה לאשה, והוא הופך את הדג הזה לאשה שלמה, ומבצע איתו אקטים מיניים. כל מה שהוא עושה זה בסדר; אבל הקהל שואל את עצמו איך היא נותנת לו, ועוד לפני קהל. "זה שום דבר, היא אשתי", אר-מר הארי קיבר, "אנחנו נשואים כבר שש

ש. הנושא הוא סיפור של דיב עזיר ויפה, שדג דגים במים, עד שהוא דג משם דג גיבול שדומה לאשה, והוא הופך את הדג הזה לאשה שלמה, ומבצע איתו אקטים מיניים. כל מה שהוא עושה זה בסדר; אבל הקהל שואל את עצמו איך היא נותנת לו, ועוד לפני קהל. "זה שום דבר, היא אשתי", אר-מר הארי קיבר, "אנחנו נשואים כבר שש

את חברי לך

מלחמת השירים בין אריס סאן ועליזה עזיקרי נסתיימה בניצחון. שני המנצחים יושבים כל היום במועדון אקרופול, ומבלים כמו זוג יונים.

אריס שר לה שירים, והיא יושבת בצד ומקשיבה. כשהוא גומר לשיר, הם יוצאים יחד, הולכים לבלות ולטייל.

בשבוע שעבר הם הלכו יחד להקלטה בגליציה-ל. אריס הופיע בתוכנית, וכשסיים את ההקלטה, הם יצאו מהמקום שלובי זרוע. פתאום נעצר אריס וביקש מעליזה לחכות לו. הוא שכח משהו.

עליזה חיכתה, ורק לאחר כמה ימים, כששודר השיר בליוויית ההקדשה מאריס לעליזה, היא הבינה לשם מה היא חיכתה.